

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Варна, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Мая Недкова

мл.с. Станислав М. Ангелов

при участието на секретаря Марияна Ив. Иванова
като разгледа докладваното от мл.с. Станислав М. Ангелов Въззивно гражданско дело № 20233100502399 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба входящ № 77362/18.10.2023 г. по описа на РС-Варна, подадена от Т. И. И., чрез процесуалния му представител адв. П. Г. от АК-Варна, срещу Решение № 3177/03.10.2023 г., постановено по гр. д. № 14452/2022 г. по описа на РС-Варна, 48-ми с-в, с което Районен съд – Варна е: отхвърлил предявения от Т. И. И. срещу Е. Л. П. иск с правно основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 8 000 лева, получена на отпаднало основание-предплатен наем за периода от месец ноември 2017г. до месец юни 2019г. по договор за наем от 01.10.2016г, както и е отхвърлил предявения от Т. И. И. срещу Е. Л. П. иск с правно основание чл. 240 от ЗЗД, за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата от 4 400 лева, представляваща дадена в заем сума, предадена на 05.06.2017 г. на И.В., като пълномощник на Е. П. и е осъдил Т. И. И. да заплати на Е. Л. П. сумата от 2519,20 лв. представляваща направени в производството разноски, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

Въззивната страна-Т. И. И. счита обжалваното първоинстанционно решение за неправилно и незаконосъобразно. Счита за неправилен изводът на първоинстанционния съд, че в представените по делото два броя разходно-касови ордери от 05.04.2017г. и от 07.07.2017 г. е извършено допълване на първоначално създадения текст, от неизвестно лице, без знанието и съгласието на сочените като автори на тези документи – Е. П. и съответно пълномощника й И.В.. Счита, че И.Г.В. е надлежно упълномощено лице от Е. П., съгласно пълномощно от 05.01.2017 г. с рег. № 56 на нотариус Ал. Г. с район на действие РС-Варна, да я представлява, като извършва всякакви правни действия пред всички лица, включително да сключва и договори за заем с Т. И., чрез получаване на паричната сума. Счита, че

въпросът, дали Е. П. е получила сумата по заема и дали е имало отчетна сделка към нея, е въпрос касаещ изпълнението на евентуално съществуващия договор за поръчка между И.В. и Е. П., а не на договора за заем и неговата действителност.

Моли се за отмяна на първоинстанционното решение.

В срока по чл.263 ГПК, от Е. П., чрез процесуалния ѝ представител адв. Д. С. от АК-Варна, е подаден писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба. Счита обжалваното решение за правилно, законосъобразно, обосновано, като моли същото да бъде потвърдено.

Прави се възражение за изтекла погасителна давност по отношение на предявените искове.

В открито съдебно заседание въззивната страна – Т. И. И., чрез процесуалния си представител адв. П. Г., поддържа въззивната жалба. Претендират се разноси.

В открито съдебно заседание въззиваемата страна – Е. Л. П., чрез процесуалния си представител адв. Д. С. оспорва въззивната жалба. Претендират се разноси.

От двете страни се правят насрещни възражения по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени от Т. И. И. срещу Е. Л. П. обективно кумулативно съединени искове, с правно основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД, за осъждане на Е. П. да заплати на Т. И. сумата от 8 000 лева, получена на отпаднало основание-предплатен наем, за периода от месец ноември 2017г. до месец юни 2019г., по договор за наем от 01.10.2016г., прекратен на 01.11.2017г. и иск с правно основание чл.240 от ЗЗД за осъждане Е. П. да заплати на Т. И. сумата от 4 400 лева, представляваща заплатена на 05.06.2017 г. от Т. И. на И.В., като пълномощник на Е. П. сума, за заем от името на Е. П..

В исковата си молба Т. И. твърди, че на 01.10.2016 год. е сключил договор с Е. П. (чрез Л. Петров Л.ов, неин баща, действащ без изрично пълномощно) за наем на жилище, представляващо апартамент, находящ се в град Варна, ул. Г. Б. ***. Съгласно клаузите на договора за наем, Т. Иванов е платил на Е. П. сумата от 400 лева, служеща като депозит, както и три месечни наема. С Анекс № 2 от 06.01.2017 год. към сключения договор за наем, И.В., като пълномощникът на собственичката на въпросното жилище - Е. Л. П., е потвърдил ангажиментите ѝ към договора за наем.

Т. И. твърди, че на 05. 2017 год., на 04.02.2017 год., на 05.03.2017 год. лично е платил на Е. П. и на пълномощника ѝ наемите за месец януари, февруари и март 2017 год. На 05.04.2017 год. е платил на И.В. в качеството му на пълномощник на Е. П. сумата в размер на 6 400 лева, като предплата за наем, за 16 месеца /до месец август 2018 год./). На 07.07.2017 год. е платил лично на Е. П. сумата в размер на 4000 лева, като предплата за нови допълнителни десет месеца /до месец юни 2019 год./.

Т. И. твърди, че отделно от горното, на 05.06.2017 год. И.В. в качеството му на пълномощник на Е. П., от нейно име му е поискал заем в размер на 4400 лева, който заем да бъде обезпечен чрез вземането за наем за 11 месеца. Т. И. се съгласил и му предал сумата от 4400 лева. На 01.11. 2017 год. договорът за наем на жилище, представляващо апартамент, находящ се в град Варна, ул. Г. Б. ***, е прекратен, по взаимно съгласие на страните, за което е съставен приемо-предавателен протокол.

Т. И. твърди, че на 31.10.2017 г. е отправил нотариална покана до И.В., в качеството му на пълномощник на Е. П., за възстановяване на предплатените от него суми и за връщане на дадения депозит. Поканата е била получена от И.В. на 27.11.2017 год. Т. И. твърди, че Е. П. не му е заплатила претендираните суми, поради което предявява претенцията си пред съда.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който Е. П. оспорва предявените искове. Оспорва, че дължи на Т. И. сумата от 8000 лева, представляваща предплатен наем за месеците от ноември 2017 г. до юни 2019 г., поради отпаднало основание в следствие на прекратен договор за наем. Твърди, че на 05.04.2017 г.

не е получавала сумата от 6400 лева, чрез пълномощника си И.В., представляваща предплатен наем за 16 месеца, считано от 01.04.2017 г. Сочи, че на 05.04.2017 г. е получена сумата от 400 лева, представляваща наем за месец април 2017 г. и за такава сума И.В. се е подписал, че е получил, в разходно-касовия ордер. Счита, че представеният с исковата молба разходен касов ордер от 05.04.2017 г. е дописан, като пред цифрата 400 е изписана впоследствие цифрата 6, а полето „словом“ е било празно, при подписването на разходно-касовия ордер от И.В.. По този начин, сумата от 400 лева става 6400 лева.

Е. П. твърди, че не е получавала и сумата от 4000 лева на 07.07.2017г., представляваща предплатен наем за 10 месеца. Заявява, че на 07.07.2017 г. е получила сумата от 400 лева, представляваща наем за месец юли 2017 г. и за такава сума тя се е подписала, че е получила в разходно-касовия ордер. Счита, че представеният с исковата молба разходен касов ордер от 07.07.2017 г. е дописан, като след цифрата 400 е изписана впоследствие цифрата „0“, а полето „словом“ е било празно при подписването на ордера от нея. По този начин сумата от 400 лева става 4000 лева.

Оспорва твърдението, че договорът за наем е прекратен на 01.11.2017 г. Твърди, че през лятото на 2017 г. е отправила предизвестие за прекратяване на договора за наем, като предизвестие е залепено на вратата на апартамента нает от Т. И.. Съгласието за прекратяване на договора за наем е постигнато на 31.10.2017 г., като на следващия ден е предадено владението на имота от наемателя Т. И. на И.В., в качеството му на пълномощник на Е. П..

Оспорва, че И.В. е получил лично на 27.11.2017 г. нотариална покана № 126, т. IV, р. 7971/31.10.2017 г. в кантората на нотариус Илияна Маджунова, с рег. № 195. Твърди, че не е получавала в заем сумата от 4 400 лева нито лично, нито чрез И.В.. Сочи, че в нотариално завереното пълномощно не се съдържа текст, с който пълномощника И.В. да има правото да договаря и получава заеми от нейно име и за нейна сметка. Възражава и за изтекла погасителна давност за вземането за сумата от 4 400 лева и погасяване по давност на вземането за сумата от 8000 лева. Оспорва авторството на представените с исковата молба три броя разходни касови ордера: РКО от 05.06.2017г. за сумата 4400лева, РКО от 05.04.2017г. за сумата от 6400 лева и РКО от 07.07.2017г. за сумата от 4000 лева.

Моли за отхвърляне на предявените срещу нея искове.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция Т. И., чрез процесуалния си представител – адв. П. Г., поддържа исковите претенции и пледира за уважаването им. Претендират се разноски.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция Е. П., чрез процесуалния си представител адв. Д. С., оспорва предявените искове и моли за тяхното отхвърляне. Претендират се разноски.

От двете страни се правят насрещни възражения по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От договор за наем на недвижим имот става видно, че на 01.10.2016 г. в град Варна между Л. Петров Л.ов, като наемодател и Т. И. И., като наемател, е сключен договор за наем на недвижим имот находящ се в град Варна, ул. „Г. Б.“, блок ***, като имотът е предоставен за живеене на Т. и Сези И.и и членовете на семейството им, срещу месечен наем в размер на 400 лева, който се заплаща от 1-во до 07-мо число на текущия месец, за всеки следващ наемен месец. Съгласно чл. 22 от договора за наем, същият е сключен без срок, считано от 01.10.2016 г. Към договора за наем е изготвен и приемо-предавателен протокол, от който става видно, че на 01.10.2016 г. наемодателят Л.Л. е предал на наемателя Т. И. държането на отдадения под наем недвижим имот, находящ се в град Варна, ул. „Г. Б.“, блок ***, като в протокола, подписан от Т. И. и Л.Л. е отразено и състоянието на имота при предаването му.

Към договора за наем е изготвен Анекс -1, подписан от Т. И. и Л.Л., като в точка 4 от

същия е отразено, че при плащане на месечния наем се издава разписка от наемодателя.

Към договора за наем на недвижимия имот е изготвен и Анекс № 2, по силата на който Т. И., в качеството си на наемател и И.Г.В., в качеството му на представител на Е. Л. П. – собственик на наетия от Т. И. недвижим имот, находящ се в град Варна, ул. „Г. Б.“, блок ***, са се споразумели, че потвърждават първоначално сключения договор за наем на процесния недвижим имот, сключен на 01.10.2016 г., при първоначално договорените условия.

От пълномощно с нотариална заверка на подписа, положен от Е. Л. П., рег. №56/05.01.17г. на нотариус Александър Г., с район РС-Варна, рег. №194 в НК, става видно, че Е. Л. П. е упълномощила И.Г.В. да я представлява и подписва с подписа, където е необходимо, по всички въпроси свързани със стопанисването и управлението на притежавания от нея недвижим имот, находящ се в град Варна, ул. „Г. Б.“, блок ***, включително да я представлява пред наематели, като получава месечни наеми за имота.

По делото са представени разходни касови ордери, както следва:

Разходен касов ордер от дата 07.12.2016 г., в който е посочено: „да се брои на Л. П. Л.ов наем, месец-12/съгласно договор/, 400 лева – цифром и в полето словом е изписано с думи „четиристотин“ лева“, същият е подписан в полето „броил сумата“ и в полето „получил сумата““.

Разходен касов ордер от дата 05.01.2017 г., в който е посочено: „да се брои на Е. Л. П. наем, 400 лева, същият е подписан в полето „броил сумата“ и в полето „получил сумата““.

Разходен касов ордер от дата 04.02.2017 г., в който е посочено: „да се брои на И.В./съгласно пълномощно от 05.01.2017/, представител на Е. П. – цифром, 400 лева – наем за месец март 2017 г. Същият е подписан в полето „броил сумата“ и в полето „получил сумата““.

Разходен касов ордер от дата 05.03.2017 г., в който е посочено да се брои на И.В., ЕГН: 7007061023, представител на Е. П., съгласно пълномощно, наем за месец март, 400 лева, същият е подписан в полето „броил сумата“ и в полето „получил сумата“.

Разходен касов ордер от дата 07.07.2017г, в който е посочено да се брои на Е. Л. П., адрес ул. „Т.“ 1, Варна наем, съгласно договор от 01.10.2016 сумата от 4000 лева, словом: четири хиляди лева /наем за 10 месеца/, прилага се ЗЗД и клаузи на Арбитражен съд. Същият е подписан само в полето „получил сумата““.

Разходен касов ордер от дата 05.06.2017г, в който е посочено: „да се брои на И.В., представител на Е. П., сумата от 4400 лева изписана цифром и словом, заем от името на Е. П.. Обезпечение – бъдещи суми за 11 месеца наем съгласно договор от 01.10.2016 г. Същият е подписан само в полето „получил сумата““.

Разходен касов ордер от дата 05.04.2017г, в който е посочено: „да се брои на И.В., представител на Е. П., сумата от 6400 лева, изписана цифром и словом, за наем за 16 месеца, съгласно договор от 01.10.2016 г. считано от 01.04.2017г. Същият е подписан само в полето „получил сумата““.

От предизвестие за прекратяване на договор за наем на недвижим имот, сключен на 01.10.2016г., отправено до Т. И. И. и подписано от Е. П., става видно, че по отношение на Т. И. е отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на договора за наем на процесния недвижим имот, с всички произтичащи от това законови последици. Посочено е, че след изтичане на едномесечния срок, от момента на получаване на предизвестието, сключеният договор за наем ще се счита за прекратен. В предизвестието не е отразена дата.

От приемо-предавателен протокол от 01.11.2017 г., става видно, че на 01.11.2017 г. наемателят Т. И. И. е предал на И.Г.В., в качеството му на пълномощник на Е. Л. П., владението на недвижим имот находящ се в град Варна, ул. „Г. Б.“, блок ***, и ключовете за него, като в протокола е отразено състоянието на имота при предаването му от Т. И. на И.В..

От заключението на приетата от съда и неоспорена от страните съдебно-

криминалистическа експертиза за почерково и техническо изследване на документи, което съдът цени, като обективно дадено, от лице със специални знания, се установява, че по отношение на изследваните разходни касови ордери от 05.04.2017г; 05.06.2017 г. и 07.07.2017 г. подписите в полетата „получил сумата“ в разходен касов ордер от 05.06.2017г, за сумата 4400 лева и в разходен касов ордер от 05.04.2017г, за сумата от 6400 лева, са положени от И.Г.В.. При изписване на съдържанието на разходен касов ордер от 05.04.2017г, на стойност 6400 лева и разходен касов ордер от 07.07.2017г, на стойност 4000 лева, е използвана една и съща химикална паста. При изписване на съдържанието на разходен касов ордер от 05.06.2017г, на стойност 4400 лева е използвана друга химикална паста.

При изследването на разходен касов ордер от 05.04.2017г. се установява преповтаряне на букви и цифри от отделни текстове, което не е обичайно при изписване на ръкописен текст. Тези думи са посочени в изследователската част на експертизата. Целият текст в този разходен касов ордер е изписан с една и съща химикалка. От изследването на цифровия текст „6400 лв.“, текста „шест хиляди и четиристотин лева“ и останалия текст посочен в задачата на експертизата не се установяват признаци сочещи неедновременност на изписването на отделните думи, с изключение на последната цифра „0“ от текста „6400“. В световната практика липсва методика за установяване на абсолютното време на изписване на отделни ръкописни текстове.

При изследването на разходен касов ордер от 05.06.2017г. се установява преповтаряне на букви и цифри от отделни текстове, което не е обичайно при изписване на ръкописен текст. Целият текст в този касов ордер е изписан с една и съща химикалка. От изследването на цифровия текст 4400 лева, текста „четири хиляди и четиристотин лв.“ и останалия текст, посочен в задачата на експертизата, не се установяват признаци сочещи неедновременност на изписването на отделните думи. В световната практика липсва методика за установяване на абсолютното време на изписване на отделни ръкописни текстове.

При изследването на разходен касов ордер от 07.07.2017г. се установява преповтаряне на букви и цифри от отделни текстове, което не е обичайно при изписване на ръкописен текст. Тези думи са посочени в изследователската част на експертизата. Целият текст в този разходен касов ордер е изписан с една и съща химикалка. От изследването на цифровия текст 4000 лв., текста „четири хиляди лева“ и останалия текст посочен в задачата на експертизата не се установяват признаци сочещи неедновременност на изписването на отделните думи. В световната практика липсва методика за установяване на абсолютното време на изписване на отделните ръкописни текстове.

От заключението на приетата от съда и неоспорена от страните допълнителна съдебно-криминалистическа експертиза за почерково изследване на документ се установява, че ръкописните текстове /буквени и цифрови/ в представените три разходни касови ордера: от 05.06.2017г. за сумата 4400лв.; от 05.04.2017г. за 6400 лв. и от 07.07.2017г. са изпълнени от едно и също лице, което не е нито И.Г.В., нито Е. Л. П..

Съдът е допуснал, в качеството на свидетел по делото да бъде разпитан И.Г.В., чиито показания настоящият съдебен състав преценява по реда на чл. 172 от ГПК и цени, с оглед разпоредбата на чл. 194, ал. 1, от ГПК, като обективни, дадени от лице с преки възприятия, и подкрепящи се от останалия събран по делото доказателствен материал – съдебно-криминалистическа експертиза за почерково изследване на документ и писмени доказателства – договор за наем и анекси към него. От показанията на И.В. се установява, че същият е вуйчо на въззиваемата Е. П.. Свидетелят заявява, че Т. И. е бил наемател на апартамента, собственост на Е. П., който се намира на ул.“Г. Б.“, в град Варна, като наемът от 400 лева месечно, за целия срок на договора, от Т. И., го е получавал той, тъй като Е. П. учи в Англия. И.В. заявява, че не е получавал суми в размер на 6400; 4400, 4000 лева, от Т. И., нито като заем, нито като наем, нито лично, нито в качеството си на представител на Е. П.. Договорът за наем е бил прекратен на първи ноември, някъде преди 5- 6 години, може би през 2017г., като Т. И. се изнесъл от апартамента около 2 седмици по -рано и не е връщал ключовете около две седмици. Когато Т. И. е върнал ключовете, на 01.11.2017г., е бил

съставен и приемо – предавателен протокол.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Въззивната жалба, инициирала настоящото въззивно производство е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

В обхвата на така посочените въззивни предели, ОС-Варна намира обжалваното решение за валидно и допустимо, като постановено от надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в изискуемата форма и при наличието всички положителни, респ. липса на отрицателни процесуални предпоставки, обуславящи правото на иск и неговото надлежно упражняване.

Производството по делото е образувано по предявени от Т. И. И. срещу Е. Л. П. обективно кумулативно съединени искове, с правно основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД, за осъждане на Е. П. да заплати на Т. И. сумата от 8 000 лева, получена на отпаднало основание-предплатен наем, за периода от месец ноември 2017г. до месец юни 2019г., /която сума от 8 000 лева се твърди, че е била получена на два пъти, както следва: на 05.04.2017 г. от И.В., в качеството му на представител на Е. П. е била получена сумата от 6400 лева –наем за 16 месеца, което е обективизирано в разходен касов ордер от същата дата; на 07.07.2017 г. от Е. Л. П. е била получена сумата от 4000 лева – наем за 10 месеца, което е обективизирано в разходен касов ордер от същата дата; /, по договор за наем от 01.10.2016г., прекратен на 01.11.2017г. и иск с правно основание чл. 240 от ЗЗД за осъждане Е. П. да заплати на Т. И. сумата от 4 400 лева, представляваща заплатена на 05.06.2017 г. от Т. И. на И.В., като пълномощник на Е. П. сума, за заем от името на Е. П., който заем е бил обективизиран в разходен касов ордер от 05.06.2017 г. подписан от И.В., в качеството му на представител на Е. П..

По иска с правно основание чл. 55 от ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл. 55 от ЗЗД, който е получил нещо без основание или с оглед на неосъществено или отпаднало основание, е длъжен да го върне. В тежест на Т. И. е да установи наличието на сключен договор за наем между него и Е. П., даването на сумата от 8000 лева на Е. П., както и отпадането в следствие на основанието, въз основа, на което е дал сумата от 8000 лева.

От договор за наем на недвижим имот и два броя анекси към него, безспорно се установи, че на 01.10.2016 г. между страните е бил сключен договор за наем на недвижим имот, с месечен наем за целия период от 400 лева, който е бил прекратен по взаимно съгласие на 01.11.2017 г., което става видно от приемо-предавателен протокол от 01.11.2017 г. Спорното между страните е даването от Т. И. на Е. П. на процесната сума от 8000 лева.

В точка 4 на Анекс 1, към договора за наем от 01.10.2016 г., подписан от Т. И., в качеството му на наемател, и Л.Л., в качеството му на наемодател, е посочено, че при плащане на месечния наем се издава разписка от наемодателя. Съгласно посочената клауза, единствено наемодателят е оправомощен да издава разписка за плащане на месечния наем. На основание чл. 20 а от ЗЗД, договорите имат сила на закон за тези, които са ги сключили.

На основание чл. 180 от ГПК, частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. В настоящия случай представените три разходни касови ордера: от 05.06.2017г. за сумата 4400лева; от 05.04.2017г. за 6400 лева и от 07.07.2017г. за 4000 лева, представляват частни документи, подписани от лицата, които са ги издали.

Настоящата съдебна инстанция счита, че автентичността на един документ означава, че в него действително е материализирано изявление на лицето, което е посочено като негов автор. Това разбиране е единно и в теорията, и в практиката. Един документ е неавтентичен, когато е съставен от лице, различно от посоченото като негов автор, или когато текстът преди подписа на автора е подправен. В този смисъл *Венедиков, П.* Писмени доказателства и свидетелски показания в гражданския процес. С.: Сиби, 1994 г. стр. 8. Подписаният частен документ се ползва с формална доказателствена сила, съгласно чл. 180 от ГПК. Той съставлява доказателство, че обективизираното в него изявление изхожда от лицето, подписало документа. Ако подписът е неистински, документът е неистински и като цяло не доказва нищо. В хипотезата, когато подписът под документа е автентичен и принадлежи на лицето, сочено за негов автор, но въпреки това изявлението в подписания документ не принадлежи на автора на подписа, е налице неавтентичен документ. Такъв е случаят, когато съдържанието на текста е било подправено след съставяне на документа, както и при полагане на подпис под бял лист /бланкет/, който в последствие е бил попълнен от друго лице с текст, несъответстващ на действителната воля на лицето. В тази хипотеза е налице неистинност на частния документ по смисъла на чл. 193 от ГПК, като при проверката на документа, на основание чл. 194 от ГПК са допустими всички доказателства, включително свидетелски показания. При установяване, че документът е неавтентичен, формалната доказателствена сила по чл. 180 от ГПК на частния документ е бързо оборена, тъй като изявлението не принадлежи на лицето, подписало документа.

В настоящия случай Е. П. е оспорила по реда на чл. 193 от ГПК авторството на разходен касов ордер от 05.04.2017г. на стойност 6400 лева, разходен касов ордер от 07.07.2017г. на стойност 4000 лева и разходен касов ордер от 05.06.2017г. на стойност 4400 лева. От заключението на съдебно-криминалистическата експертиза за почерково и техническо изследване на документи, се установява, че по отношение на изследваните разходни касови ордери от 05.04.2017; 05.06.20-17 г. и 07.07.2017 г. подписите в полетата „получил сумата“ в разходен касов ордер от 05.06.2017г. за сумата 4400лв и в разходен касов ордер от 05.04.2017г. за 6400 лв. са положени от И.Г.В.. От изследването на цифровия текст „6400 лв.“, текста „шест хиляди и четиристотин лева“ и останалия текст посочен в задачата на експертизата се установява наличието на признаци сочещи неедновременност на изписването на последната цифра „0“ от текста „6400“. От заключението на приетата от съда и неоспорена от страните допълнителна съдебно-криминалистическа експертиза за почерково изследване на документ се установява, че ръкописните текстове /буквени и цифрови/ в представените три ордери - от 05.06.2017г. за сумата 4400 лева, от 05.04.2017г. за 6400 лева и от 07.07.2017г. са изпълнени от едно и също лице, което не е нито И.Г.В., нито Е. Л. П.. А от показанията на разпитания свидетел И.В. се установява, че наемът на апартамента от 400 лева месечно, за целия срок на договора, от Т. И., го е получавал той, тъй като Е. П. учи в Англия. Свидетелят не е получавал суми в размер на 6400; 4400, 4000 лева, от Т. И., нито като заем, нито като наем, нито лично, нито в качеството си на представител на Е. П..

Въз основа на посочените доказателства, съдът счита формалната доказателствена сила, по чл. 180 от ГПК, на частните документи – процесните три броя разходни касови ордери за оборена, тъй като изявленията направени в тях не принадлежат нито на Е. П., нито на И.В., техни са единствено подписите.

Даването на сумата от 8000 лева от Т. И. на Е. П., с оглед оборената формална доказателствена сила на трите броя разходни касови ордери, остава недоказано и предявеният иск по чл. 55 от ЗЗД следва да бъде отхвърлен.

По иска по чл. 240 от ЗЗД.

С договора за заем, заемодателят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. Договорът за заем е двустранен, неформален, възмезден и реален договор, който за да породи желаните правни последици, следва да обединява както постигнато съгласие между страните, така и предаване на вещ. За уважаване на иска по чл.

240 от ЗЗД, Т. И. следва да докаже, в условията на пълно и главно доказване, наличието на валидно сключен договор за заем между него и Е. П., както и в точност предаване на сумата от 4400 лева в собственост на заемателя – Е. П..

В настоящия случай, по същите съображения за неоснователност, като на иска с правно основание по чл. 55 от ЗЗД, съдът счита формалната доказателствена сила, по чл. 180 от ГПК, на разходен касов ордер от 05.06.2017г. за сумата 4400 лева, за оборена, тъй като изявленията направени в него не принадлежат нито на Е. П., нито на И.В.. Освен това от показанията на свидетеля И.В. се установява, че същият не е получавал сума в размер на 4400, от Т. И., нито като заем, нито като наем, нито лично, нито в качеството си на представител на Е. П.. Други доказателства, за установяване на сключения договор за заем, освен оспорения разходен касов ордер за сумата от 4400 лева, не са ангажирани от Т. И..

Сключването на договора за заем между Т. И., като заемодател и Е. П., като заемател, остава недоказано и предявеният иск следва да бъде отхвърлен. На допълнително основание предявеният иск по чл. 240 от ЗЗД следва да бъде отхвърлен, с оглед недоказването на реалното предаване на процесната сума от Т. И. на Е. П..

Крайните изводи по делото на настоящата съдебна инстанция съвпадат с тези на РС-Варна, поради което обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Предвид изхода на делото, направеното искане и представени доказателства, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Т. И. И. следва да бъде осъден да заплати на Е. Л. П. сумата от 1920 лева, представляваща сторени разноски за оказана правна защита и съдействие по делото пред ОС-Варна.

С оглед фактическата и правна сложност на делото и броя на предявените искове, по които е оказана правна защита и съдействие, направеното от страна на процесуалния представител на Т. И. възражение, по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, за прекомерност на платеното адвокатското възнаграждение, на процесуалния представител на Е. П., е неоснователно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3177/03.10.2023 г. постановено по гр. д. № 14452/2022 г. по описа на РС-Варна, 48-ми състав, с което съдът е отхвърлил предявения от Т. И. И., ЕГН *****, срещу Е. Л. П., ЕГН *****, иск с правно основание по чл. 55, ал.1 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 8 000 лева /осем хиляди лева/, получена на отпаднало основание-предплатен наем за периода от месец ноември 2017г. до месец юни 2019г., по договор за наем на недвижим имот - апартамент, находящ се в град Варна, ул. „Г. Б.“ № ***, сключен на 01.10.2016г. между Е. Л. П., като наемодател и Т. И. И., като наемател; както и е отхвърлил предявения от Т. И. И., ЕГН *****, срещу Е. Л. П., ЕГН *****, иск с правно основание по чл. 240 от ЗЗД, за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата от 4400 лева /четири хиляди и четиристотин лева/, представляваща даден на Е. Л. П. заем, която сума е предадена на 05.06.2017 г. на И.Г.В., в качеството му на пълномощник на Е. Л. П..

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Т. И. И. да заплати на Е. Л. П., сумата от 1920 лева /хиляда деветстотин и двадесет лева/, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски, за разглеждане на делото пред ОС-Варна.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____